కథ

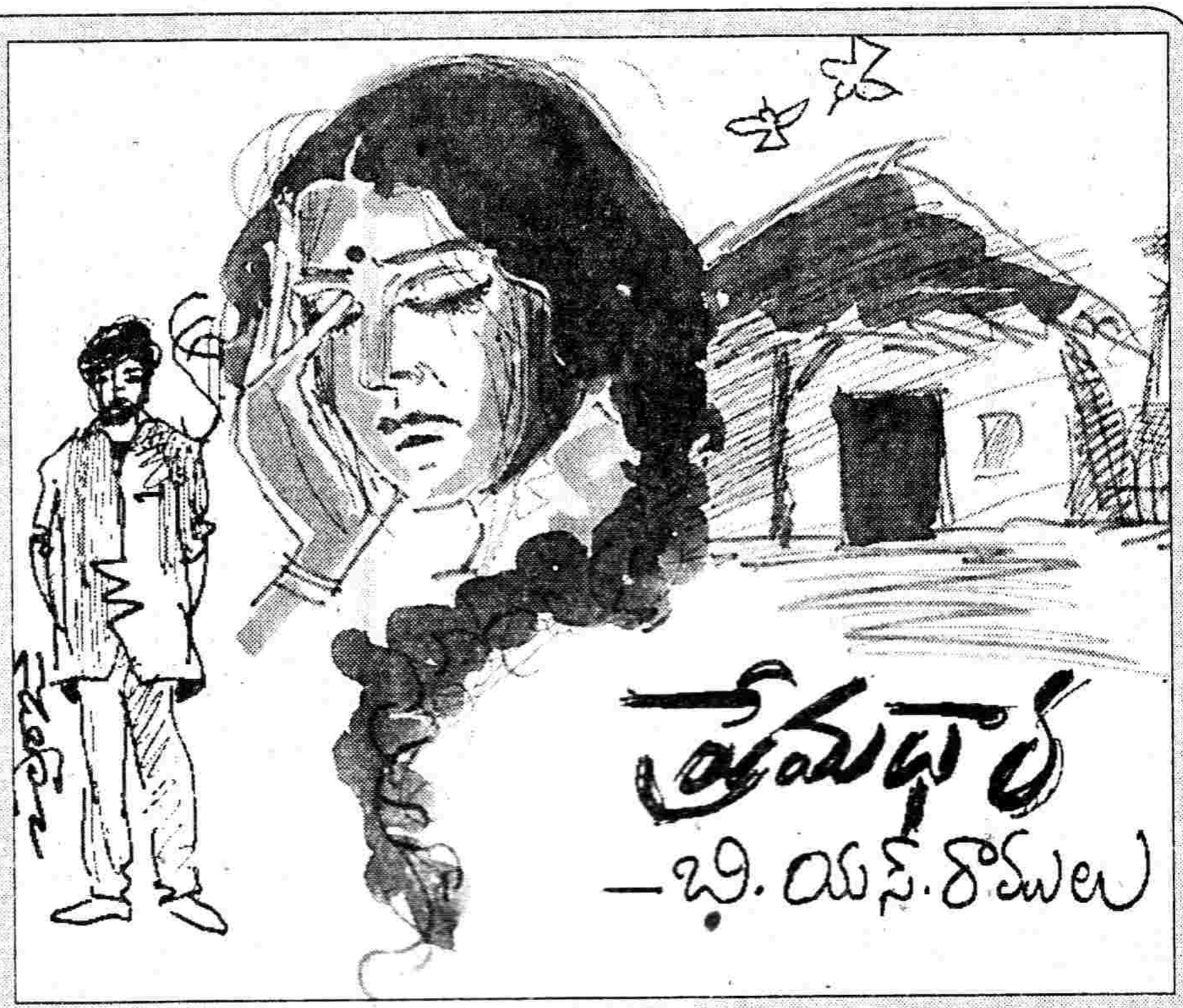

తేమమ్ముల

—భి.యస్.రాములు

పొద్దున్ననగా బిల్డింగ్ పనికి వెళ్ళిన సువర్ణ గుడిసెకు చేరే సరికి చీకటి పడుతోంది. ఇద్దరు పిల్లలు మట్టిలో ఆడుకుంటున్న వారల్లా అమ్మా అంటూ పరిగెత్తు కొచ్చారు. "నేను వచ్చేసరికి చదువుకుంటూ ఉండాలని చెప్పాను కదా, మరి ఆడుకుంటు న్నారేంటి!" అని విసుక్కొని దగ్గ రకు తీసుకొంది సువర్ణ.

కాళ్ళు, చేతులు కడుక్కొని పొయ్యి అంటించింది సువర్ణ. పిల్లల పుస్తకాలు సర్ది, ఊడ్చింది. బియ్యం చేటలో పోసుకొని రాళ్ళే రుతోంది.

మూడు వీధుల ఆవల ఉంటున్న భాగ్యరేఖ "సువర్ణా..." అని పిలుచుకుంటూ గుడిసెలోకి వచ్చింది. "ఇవాళ లేటయిందే మిటే" అని అడిగింది.

కొత్త మేస్త్రీ సతాయిస్తున్న విష యం చెప్పబోయి ఎందుకులే అనుకుని ఆగిపోయింది సువర్ణ.

"హరిబాబు నీకోసం వచ్చాడు. నువ్వు లేవని మా ఇంట్లో కాసేపు కూర్చుని వెళ్ళిపోయాడు. వెళ్ళి పోయి అరగంటైంది" అంది భాగ్యరేఖ.

అరగంటకు పైగా సతాయించిన మేస్త్రీని తిట్టుకుంది సువర్ణ. ఎన్నాళ్ళకొచ్చాడు హరి బాబు. సువర్ణకు ఏవేవో జ్ఞాపకాలు...హరిబాబు కన్పించక మూడేళ్ళయిపోయింది. ఇప్పుడు మేస్త్రి వల్ల కలుసుకునే అవకాశం పోయింది. హరిబాబుని తానే దూరం చేసుకుంది. తాను చేసింది త్యాగమో లేక తన నిస్సహాయతో తెలియదు. తనకు అలా చేయాలనిపించింది చేసింది. ఇప్పుడు కాస్త బాధ పడుతున్నది. అయినా ఆ నిర్ణయమే సరైనదని తన విశ్వా సం.

"ఏమైనా చెప్పాడా?" ఉత్సాహం కనపడనీ యకుండానే అడిగింది సువర్ణ.

"మళ్ళీ వస్తాను. ఇంట్లోనే ఉండమను అని చెప్పి వెళ్ళాడు హరిబాబు" అంది భాగ్యరేఖ.

"పిల్లల్ని దగ్గరకు తీస్కున్నాడా?"

"ఆ! మట్టిలో ఆడుతున్న పిల్లల్ని రమ్మని పిలిచాడు. కొద్దిసేపు మాట్లాడి ఏవైనా కొను క్కోమని చిల్లర పైసలిచ్చాడు. పిల్లల స్కూలు ఫీజుల కోసమని ఈ డబ్బు ఇచ్చి వెళ్ళాడు. పొయ్యి మీద పప్పు ఉడుకుతుంది. నేను వెళ్తాను" అంటూ డబ్బు ఇచ్చి వెళ్ళిపోయింది భాగ్యరేఖ.

పిల్లలు కాళ్ళు, చేతులు కడుక్కుని పుస్త కాలు తీసుకొని దీపం ముందు కూర్చున్నారు.

సువర్ణ వంట చేసి, స్నానం చేసింది. కాస్త మంచి చీర కట్టుకుంది. ఒకటి రెండు చీరలు తప్ప ఆమె చీరలన్నీ సెకండ్‌హ్యాండ్ చీరలే. అదేమిటో కానీ ఆమె ఏ చీర కట్టుకున్నా ఆక ర్షణీయంగా ఉంటుంది. ముఖ్యంగా ఆ మొహంలోని ప్రసన్నత, చిరునవ్వు, నిండుద నం, ఆ నవ్వులో ఒక పరిపూర్ణత, స్వచ్ఛత ఎదుటివారిని ఇట్టే ఆకర్షిస్తుంది.

"హరిబాబు" అని తనలో తానే అనుకుని ఒక నిట్టూర్పు విడిచింది సువర్ణ.

హరిబాబు అపార్టుమెంటుల నిర్మాణం కంపెనీలో కొంత కాలం సూపర్‌వైజర్‌గా పని చేశాడు. సువర్ణకు అతని పరిచయం బిల్డింగ్ పనిలోనే.

హరిబాబు పరిచయం తన జీవితంలో ఒక అందమైన కల. ఆ కల పాతబడిపోయింది. సువర్ణలో జ్ఞాపకాల ప్రవాహం...

మొదట పలకరించినప్పుడు 'నీ నవ్వులో పువ్వులున్నాయ'న్నాడు హరిబాబు. తాను మళ్ళీ నవ్వింది.

"నువ్వు నవ్వితే నా హృదయంలో ఏవో సంగీత శృతులు పలుకుతాయి" అన్నాడు హరిబాబు.

"నీ పరిచయం లేకుండా నేను ఇన్నాళ్ళు ఎలా బతికానా అని ఆశ్చర్యం వేస్తుంది సువర్ణా" అన్నాడు హరిబాబు.

తాను మళ్ళీ నవ్వింది. అతను ముంగు రులు సవరించాడు.

"నువ్వు లేని జీవితాన్ని ఊహించలేక పోతు న్నాను" హరిబాబు.

"ఇప్పుడు నీ దగ్గరే ఉన్నానుగా"

"నువ్వు నాకు కావాలి"

"నేను నీ దాన్ని. ఎప్పుడు కాదన్నాను"

"నువ్వు ఎప్పటికీ నా దానివి కావాలి"

"నువ్వు ఎప్పుడు పిలిచినా వస్తూనే ఉన్నా నుగా"

"మనం పెళ్ళి చేసుకుందాం. ఎక్కడికైనా లేచిపోదాం"

"హరిబాబూ! నేను నువ్వు పిలిచినప్పు డల్లా వస్తాను. పెళ్ళి ఎందుకు?"

"అలా కాదు సువర్ణా! పెళ్ళయ్యాకే నీ మీద నాకు హక్కు వస్తుంది. నా జీవితానికి స్థిరత్వం ఏర్పడుతుంది."

"హరిబాబూ! మన పెళ్ళయి నా మీద నీకు హక్కులు వచ్చాక నేనింత కావల్సినదానిలా ఉండనేమో. కొన్నాళ్ళకే నా మీద నీకు విసు గొస్తుందేమో. అందరు భర్తల్లా నువ్వు నన్ను సాధించడమే మిగిలి ప్రేమ ఇగిరిపోతుం దేమో."

"సువర్ణా! నన్నూ అందరిలాంటి వాణ్ణనే అంటావా!" హరిబాబు అలిగాడు.

"కాదు నువ్వు నా హరిబాబువి. నా కలల లోకానివి"

"సువర్ణా! నీ ప్రేమధార నా మీద ప్రవ హిస్తూ ఉండాలి. సువర్ణా! నిన్ను తప్ప నేను ఎవర్నీ ఎరుగను"

తాను నవ్వింది.

"హరిబాబూ! నాకు పెళ్ళయిందని నీకు తెల్సు. ఒక బాబు కూడా ఉన్నాడని తెల్సు."

"అయినా సువర్ణా! మనం లేచిపోయి పెళ్ళి చేసుకుందాం. బాబు మనతోనే ఉంటాడు."

తాను ఏవేవో చెప్పి వాయిదా వేస్తుంది. అతను విసుక్కున్నాడు.

రోజులు గడిచాయి. అనుమానంతో భర్త తన్నే తన్నులు, తిట్టే తిట్లు. హరిబాబు కోసం అన్నీ భరించింది. తాను అతన్ని ఎందుకో వదులుకోలేక పోయింది. అతని నవ్వు మల్లెపు వ్వంత తెలుపు. అతని హృదయం నిండా నిర్మలమైన ప్రేమ. అతని కళ్ళల్లో ఉన్నది

కామం కాదు. ప్రేమరాహిత్య ఎడారి జీవితంలో ఒయాసిస్సు దొరికిన ఆనందం.

తానతనితో ఎందుకు లేచిపోలేకపోయింది. అతనంటే తనకు ప్రాణం. అతని జీవితం ఒడిదుడుకుల పాలవకూడదని ఆరాటం. పెళ్ళయిన స్త్రీతో లేచిపోయిన జీవితం సుఖంగా సాగుతుందో లేదో? అతనికన్నా తనకే భయం. తన పూర్వానుభవం భయపెడ్తుంది.

తన భర్త...నిజంగా అతడు భర్తేనా! టీ హోటల్ యజమాని అతను. రాగా పోగా పరిచయం అయింది. అతనికి అదివరకే పెళ్ళయింది. పిల్లలు.

అన్నీ తెలిసి సూరిబాబు వలలో పడింది తాను. సూరిబాబు తనకు వలవేశాడా! తానే సూరిబాబుకు గతిలేక లొంగిపోయిందా! తనకు మగతోడు కావాలి. మిగతా వాళ్ళ నుండి రక్షణ కావాలి.

తాను ఏడ్చిన రాత్రులెన్ని. తాననలు ఏడ్వగలిగిందా! నాన్న అక్కయ్యకు పెళ్ళి చేయలేకపోయాడు.

పశువుల్లా అమ్ముడుపోయే మగాళ్ళను మగళ్ళుగా కొనుక్కురాలేకపోయాడు. కూడు పెట్టని కులవృత్తి వదిలి బట్టలమిల్లు కార్మికుడయ్యాడు. కొంతకాలం సాఫీగానే సాగింది. మిల్లు మూత పడింది. వేలాదిమంది వృత్తి కోల్పోయారు. తమ కుటుంబం బజారున పడింది. పుట్టిన ఊళ్లో ఉన్నదేమిలేదు. వెళ్ళిన చోట మిగుల్చుకున్నదీలేదు. మిల్లు మూతపడ్డాక మరో ఊరికి వలస...

పిల్లల నిక్కర్లు, డ్రాయర్లు కుట్టడం వంటి చిన్నపని మాత్రం నేర్చిన చిన్న టైలరయ్యాడు. నాన్న తెచ్చిన పైసలు తిండికే చాలవు. కూడబెట్టేదెక్కడ! వలస...ఒక ఊరి నుండి మరో ఊరికి వలస...

నాన్న పెళ్ళి చేస్తాడేమోనని చూసి చూసి అక్క పాతికేళ్ళ వయసులో లేచిపోయింది. లేపుకుపోయినవాడు ఏ రెండేళ్ళకో వదిలేసిపోతాడేమోనని అనుమానం ఉన్నప్పటికీ లేచిపోయింది. లేచిపోయిన అకయ్య ఇంటికి రాలేదు. అతడు వదిలేశాక ఆరునెలలు ఒంటరిగానే ఉంది. ఎలాగైందో పరిచయం! లాడ్జీలకు పిల్చినప్పుడల్లా వెళ్ళి వచ్చేది. రెండేళ్ళ తరువాత మరెవరో ఉంచుకున్నారు అతనికి అదివరకే పిల్లలు. రకరకాల వ్యసనాలు. డబ్బు కోసం వేధించేవాడు. అక్క లాడ్జింగులు తిరుగక తప్పేది కాదు. ఇద్దరు పిల్లలయ్యాక అతడిని వదిలేద్దామనుకుంది. కానీ రోజు డబ్బులు తెచ్చే ఆమెను అతను వదలలేకపోయాడు.

నాన్న తనకు కూడా పెళ్ళిచేయలేడని తెలిసిపోయింది. పైగా అక్క లేచిపోయిందని అపవాదు ఒకటి, తాను శేఖరం అనే అతన్ని ప్రేమించింది. ఈ విషయం అమ్మకు తెలుసు, అయినా ఏమనలేకపోయింది. తాను శేఖరంతోనే లేచిపోయింది. శేఖరం మంచివాడే కానీ జీవితం అతన్ని ఆశపెట్టింది. ఏ ఆధారంలేని తనను వదిలేయడం సులభం అని గుర్తించాడు. అతను వదిలేసినా అమ్మానాన్నలు అతన్ని ఏమి చేయలేరని అతనికి తెలిసిపోయింది.

శేఖరం తన అమ్మా నాన్న, చెల్లెలు గురించి వారి బతుకు గురించి ఏదేదో చెప్పాడు. చూసి వారం రోజుల్లో వస్తానన్నాడు. రాడని తెలిసి ఏమీ చేయలేకపోయింది. అతనికి కట్నంతో సహా కొత్తభార్య దొరికింది. వచ్చిన కట్నంతో చెల్లెలి పెళ్ళి చేశాడు.

శేఖరం పారిపోయాక ఏడాదివరకు తన బతుకు తాను బతికింది. తర్వాత సూరిబాబుతో పరిచయమయింది.

ఇప్పుడు శేఖరం ఒక బడాబాబు. కానీ తన ముందు అతనికి ముఖం చెల్లదు. శేఖరం నిజానికి మంచివాడే. రెండవ భార్యగానైనా ఉంచుకుంటాడని తాను ఆశించింది. కానీ అతడు తప్పించుకు తిరిగాడు. ఇప్పుడు హరిబాబుతో లేచిపోతే మళ్ళీ శేఖరంలా ముఖం చూపుకోలేని దశ వస్తుందేమోనని తన భయం. ఆ స్థితిని తాను భరించలేదు. వాస్తవాలు హరిబాబుని ఎప్పటికైనా శేఖరం లాగే కొత్త జీవితం కొత్త భార్య అనే ఆశవైపునకు నడిపిస్తాయి అని తాను నిరాకరించింది.

ఇప్పటికే రెండుసార్లు పెళ్ళాడింది. పైగా సూరిబాబుకు రెండో భార్యగా వచ్చింది. పేదరికం విధించిన కష్టాలు. ఆడపుటక విధించిన పరిమితులతో తాను ఒక ఇల్లాలైంది. తనకంటూ ఓ గుడిసె వేసుకుంది. నగరంలో తనకంటూ జానెడు స్థలం.

కష్టాలు తీరలేదు. ఇంట్లోకి ఒక్కపైసా ఇచ్చేవాడుకాదు సూరిబాబు. తాను సంపాదించినవే ఎత్తుకుపోయేవాడు. తాను పనికి వెళ్ళక తప్పలేదు. లాడ్జింగులకు వెళ్ళక తప్పలేదు. ఫ్యామిలీటైపు కావాలన్నప్పుడే తనని పిలిచేవారు.

శరీర కష్టంతో బతకాలనుకున్న తన నిర్ణయాలు పాగలేదు. బిల్డింగ్ పనికి వెళ్తే మేస్త్రీల బెడద, కూలి తక్కువ. ఆ కూలి పని ప్రతిరోజు ఇప్పించాలంటే లొంగిపోక తప్పని పరిస్థితి కల్పించడం. పొద్దంతా పనిచేసి కష్టించినా తప్పని సతాయింపులకన్నా రెట్టింపు డబ్బిచ్చి పువ్వుల్లో పెట్టుకొని పూజించే వాళ్ళే నయమనిపించింది. అయినా లోకం కోసం ఏదో ఒక వృత్తి చేయకతప్పదు. అలా బిల్డింగ్ పనికి వెళ్తూనే ఉంది.

అలా హరిబాబు తన జీవితంలో ప్రవేశించాడు. ఏమీ తెలియని అమాయకత్వం. తాను అతన్ని తన బిడ్డను హృదయానికి హత్తుకున్నట్టే హత్తుకునేది రోజులు గడుస్తున్న కొద్దీ అతడు ఎదగడం ప్రారంభించాడు. ఏవేవో అదర్శాలు.

"సువర్ణా! ఎటూకాని ఈ జీవితం ఎన్నాళ్ళు? కేవలం కట్నం ఇవ్వలేని స్థితికి నీ బతుకు ఇంత ఘోరం కావాలా! మనం పెళ్ళి చేసుకొందాం సువర్ణా!"

"హరిబాబూ! నాకు ఇతరులు చూపే జాలి అంటే అసహ్యం. నన్ను పెళ్ళి చేసుకోవద్దు."

"సవర్ణా! జాలితో కాదు.నేను ప్రేమతో అడుగుతున్నాను. అరాచకంగా జీవిస్తున్న నాకు జీవితాన్నిచ్చావు. మనం పెళ్ళి చేసుకుందాం. నా మీద ఆధారపడ్డవాళ్ళెవరు లేరు. అన్నయ్యలు ఉద్యోగాలు చేస్తున్నారు. అమ్మా నాన్నలు వాళ్ళ దగ్గరే ఉంటారు. మనం స్వేచ్ఛాజీవులం."

"హరిబాబూ! పెళ్ళయి కొన్నాళ్ళు కాపురం చేసి శేఖరంలా మొహం చూసుకోలేకపోవడం నాకెంతో కష్టం వేస్తుంది. శేఖరం ఇవాళ నాకు దూరం కావడానికి లేచిపోయి పెళ్ళిచేసుకోవడమే కారణం కదా! ఆ పెళ్ళంటూ జరగకపోతే అతను మోసంచేశాననే అపవాదు మోసేవాడు కాదు. స్నేహితుడిలా కలుస్తూ ఉండేవాడు. మళ్ళీ అలా నిన్ను కోల్పోదలుచుకోలేదు. నీ ఆప్యాయత కావాలి. నీవు ఎక్కడున్నా నా వాడనే విశ్వాసం నాకుండాలి. నీవు మంచివాడుగా మిగిలిపోవాలి" నవ్వుతూ అంది తాను. ఎంతో దుఃఖాన్ని కడుపులో దాచుకొని.

— ఆరోజు నవ్వులాట నుండి సీరియస్ అయిపోయాడు హరిబాబు.

"సువర్ణా! పెళ్ళి చేసుకుందామంటే ఏవేవో చెప్తావేంటి? నా దగ్గర నీకు తృప్తి లభించడం లేదా! వాడే బాగా సుఖపెడ్తాడా!"

తమ కన్నీరు కార్చింది "హరిబాబు! సుఖం అనేది సెక్సులో ఉండదు. తృప్తి అనేది హృదయానికి సంబంధించినది హృదయాల కలయిక సుఖాన్ని, తృప్తిని ఇస్తుంది. అది అన్నిటిని జయిస్తుంది. అదిలేని సెక్సు గొడ్డలితో కట్టెలు కొట్టడం కన్నా హీనమై హృదయం పెచ్చులు పెచ్చులుగా రాలిపోతుంది హరిబాబు! నీవు పంచిన ప్రేమ నేను జీవితంలో మరచిపోలేను. మనం కలిసి జీవించిన క్షణాలు జీవితంలో మధురమైన ఘట్టాలు ఈ జ్ఞాపకాలు జీవితాంతం నాలో పదిలంగా ఉంటాయి."

"అయితే పెళ్ళెందుకు వద్దంటున్నావు."

"హరిబాబూ! వయస్సులో నీకన్నా కాస్త పెద్దదాన్ని. లోకం చూసిన దాన్ని. నామీద నీమోజు ఎంతకాలం ఉంటుందో తెలియదు. మోజు తీరాక అందరిలా నువ్వూ మారిపోతావేమోనని భయం. నిన్ను అలా చెడ్డవాడిలా చూడలేను. శేఖరంలా కాకుండా నీ జ్ఞాపకాలు ఆదర్శవంతంగా ఉండాలి. నువ్వు పెళ్ళి చేసుకోవాలి. నీకు నచ్చిన అమ్మాయిని, అమ్మానాన్నలు మెచ్చిన అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకోవాలి. ఆమెలో నన్ను చూసుకోవాలి. ఎవరికీ కనబడకుండా నీ హృదయంలో నాక్కాస్త చోటుండాలి."

"ఏంటి సువర్ణా! నువ్వు మాట్లాడుతున్నది. నేను ప్రేమిస్తున్నది నిన్ను. చేసుకుంటే నిన్నే పెళ్ళి చేసుకొంటాను."

మళ్ళీ మాటా మాటా పెరిగింది. తనని మరీ అమాయకుడిలా భావిస్తూ హితబోధ చేస్తున్న సువర్ణపై హరిబాబుకు చాలా కోపం వచ్చింది.

"నీ కసలు బుద్ధుందా! నేను చిన్న పిల్లాడిననుకుంటున్నావా! నా ప్రేమ నీకు చిన్నపిల్లల ఆటలా ఉందా! పెళ్ళికి అంగీకరిస్తావో లేదో చెప్పు" అంటూ తీవ్రంగా మాట్లాడాడు హరిబాబు. అసహనంతో కొట్టడానికి చెయ్యెత్తాడు.

సూరిబాబు చెయ్యెత్తితే తనకు కలవరం కలిగేది. హరిబాబు చెయ్యెత్తితే తనకు ఎంతో ఆనందం వేసింది. ఆ చేత్తో తన రెండు చెంపలు వాయిస్తే ఎంత బాగుండేది.

ఆ ఎత్తిన చెయ్యి తనమీద ఉన్న ప్రేమకు విదర్శనం, కానీ హరిబాబు తనను తనే అదుపు చేసుకుని ఎత్తిన చెయ్యి దించాడు. తనని కొట్టనందుకెందుకో నిరాశ కలిగింది.

'హరిబాబూ! నీ ప్రేమ నా హృదయంలో ఉండిపోనీ, నేనో కమ్మని కలలా నీ జ్ఞాపకాల్లో మిగిలిపోనీ. నేను నిన్ను ఎప్పుడు కాదన్నానని."

గోజులు గడిచాయి. రెండో బాబు తనలా లేడని సూరిబాబుకు కసి. తనకు తెల్సు. హరిబాబును తనలో ఒక శిశువుగా మార్చుకోవాలనుకుంది. హరిబాబే పిల్లాడై తన ఒడిలో ఆడుకోవాలనీ..." హరిబాబు ప్రేమకు చిహ్నం 'చిన్న'.

"వీడు నా కొడుకు. నువ్వే నా కొడుకుగా...." చిలిపిగా నవ్వింది తాను.

తనకు కొడుకు పుట్టిన ఆనందం హరిబాబులో ఎంతో ఎదుగుదలను తెచ్చిందో. ఆత్మవిశ్వాసంతో హృదయం ఎంత ఉప్పొంగిందో తనకు తెలుసు.

హరిబాబు బిల్డింగ్ కన్‌స్ట్రక్షన్ కంపెనీలో ఉద్యోగం వదిలేశాడు. మరో మంచి పని దొరికింది. ఊరు మారింది. రాకపోకలు తగ్గాయి.

పెళ్ళయ్యాక ఏడాది తిరక్కుండానే తండ్రయ్యాడు హరిబాబు.

అలా హరిబాబు దూరమయ్యాక సూరిబాబు హింస పెరిగిపోయింది. హరిబాబు వస్తున్నంతకాలం అతనితో లేచిపోతుందేమో అనే భయంతో దాష్టీకం తగ్గించుకున్నవాడల్లా పేట్రేగిపోయాడు సూరిబాబు.

తన సొంత భార్య తాలూకు పిల్లల్ని ప్రైవేట్ స్కూల్లో చేర్చాడు సూరిబాబు. తన పిల్లల్ని గవర్నమెంటు స్కూల్లో వేశాడు.స్కూల్లో వేశాడని పేరే గానీ పిల్లలతో ఎప్పుడూ హోటల్లోనే క్లీనర్సుగా పని చేయిస్తాడు.అతన్ని తిట్టి తనను తిట్టుకుని కన్నీరు కార్చినా మారని స్థితి.

తన జీవితంలో ఒక వెలుగు, ఒక అధ్యా

యం ముగిసిపోయింది. పిల్లలు పెరుగుతున్నారు. వారే తన ఆశ. పెరిగాక వాళ్ళేం అంటారో. అప్పటికి సూరిబాబు పధిలేస్తాడో, ఉంటాడో. నేనా పని చేయను, డబ్బులివ్వను. పిల్లల్ని చదివించుకుంటాను. హోటలుకు పంపను అని ఖరాఖండిగా చెప్పడంతో సూరిబాబు రావడం తగ్గించాడు.

కష్టాల్ని ఎవరికీ చెప్పుకోలేని ఒంటరితనం. ఒంటరి జీవితంలో అప్పుడప్పుడు అనిపిస్తూ ఉంటుంది. 'హరిబాబును దూరం చేసుకుని తాను పొరపాటుచేసిందా! తనది ప్రేమా! త్యాగమా! నిస్సహాయ స్థితా! అతనితో పెళ్ళి జరిగి ఉంటే ఎలా ఉండేది. బతుకు ఇంత దుర్భరంగా ఉండేది కాదేమో.'

హరిబాబుని ఈ రోజు చాలా విషయాలు అడగాలి. పిల్లల్ని ఆస్కూల్లోంచి తీసి మరో స్కూల్లో వేయాలి. మంచి బట్టలు కొనాలి. ఆర్థికంగా కాస్త సాయం చేస్తాడేమో అడగాలి. ప్రేమ భావానికి వాస్తవిక జీవితానికి పంతెన ఏ మేరకు సాధ్యమో తేల్చుకోవాలి. అపుడు హరిబాబు తనని పెళ్ళి చేసుకుంటానన్నాడు. ఇపుడతనికి పిల్లలయ్యారు. ఇపుడు కనీసం తనని ఉంచుకుంటాడేమో అడగాలి. అమ్మను అత్తమ్మ అని, నాన్నను మామయ్యా అని పిలుస్తాడేమో అడగాలి. అతని పేరుమీద బతికే అవకాశం ఇస్తే చాలు. అతను తనకు సర్దనక్కరలేదు. కూలీపనైనా చేసుకుని బతుకుతుంది. అందుకు హరిబాబు అంగీకరిస్తే తనకు తోడుగా అమ్మానాన్నల్ని రమ్మంటుంది. అతని పేరు మీదబతకగలిగితే చాలు.

అందుకు అతడు అంగీకరిస్తే చాలు....

పిల్లలు తినకుండానే నిద్రపోయారు. భాగ్యరేఖ ఇచ్చిన మల్లెపూలు తలలో పెట్టుకుంది సువర్ణ. హరిబాబు కోసం ఎదురు చూస్తోంది.

అతని పేరు మీద బతకడానికి హరిబాబు అంగీకరించకపోతే! అలా అనిపించుకోవడం కన్నా హరిబాబు రాకపోవడమే మంచిదని కోరుకుంది సువర్ణ. అలా కనీసం తనకు కలలు కనే ఆశ మిగిలి ఉంటుంది. హరిబాబు వస్తాడు. రావాలి. అంగీకరిస్తాడు. అని కోరుకుంది మరోపక్క అతను అంగీకరించకపోయినా తనకు తానే అతని పేరు మీదబతుకుంది. అందుకు 'చిన్నే' సాక్ష్యం. మరొకరి పాక్ష్యం దేనికి అనుకుంది సువర్ణ.

గుడిపై తలుపు ఓరగా వేసి ఒరిగింది సువర్ణ. రాత్రి గడిచిపోయింది.హరిబాబు రాలేదు. తెల్లవారింది. హరిబాబు రాలేదు. సువర్ణ గబుక్కున లేచింది. ఒక కమ్మని కలకరిగిపోయింది. ఒక ఆశ చెరిగిపోయింది.కళ్ళల్లోంచి కన్నీరు చెలిమలయ్యాయి.

ఏదో అర్జెంటు పని తగిలి హరిబాబు రాలేకపోయాడు. ఎప్పుడో ఒకప్పుడు తప్పకవస్తాడని నిరీక్షిస్తోంది సువర్ణ. ఏ ఆశలేకుండా జీవించడం ఎంతకష్టం. తన ఆశ నిరాశకాకూడదు అనుకుంది సువర్ణ.

రోజులు గడుస్తున్నాయి. హరిబాబు తన కోసం రాకూడదనుకుంటూనే హరిబాబు కోసం ఎదురు చూస్తూ ఉంది సువర్ణ. అతని పేరు మీద బతకాలని అడుగుదామనుకోవడం వల్ల ఇలా అయిందేమోననుకుంది సువర్ణ. 'ఇక అడగకూడదు. అడిగి నిరాశపడకూడదు. అతన్నించి ఏమీ ఆశించకూడదు. ఈ మధురమైన జ్ఞాపకాలు ఒక కమ్మని కలగా ఇలాగే మిగిలిపోనీ. అతను రాకూడదు. తన కలలు, ఆశలు చెరిగిపోకూడదు.' అని మనస్సు నిబ్బరం చేసుకొంది సువర్ణ. అయినా సువర్ణ హరిబాబు కోసం ఎదురు చూస్తూనే ఉంది. అతని పట్ల ఆమె ప్రేమ ధార ప్రవహిస్తూనే ఉంది కన్నీరై —సైలయేరె . ఉదయం పిల్లలు లేవకమ్ముందు అమ్మా! నాన్నా! నా బతుకిలా ఎందుకైపోయింది, కట్నం ఇవ్వలేని నిస్సహాయతకు జీవితాలు ఇలా బలికావల్సిందేనా. మిల్లు మూసేసిన యజమాని బాగానే ఉన్నాడు. అతన్ని ఎవరు ఏమీ చేయలేకపోయారు. నాన్నా! నా బతుకిలా ఎందుకైపోయింది. నాన్నా! అమ్మా! నన్నెందుక్కన్నారే.... అని కుమిలి కుమిలి ఏడుస్తూనే ఉంది. భాగ్యరేఖ అపుడపుడు వచ్చి కన్నీరు తుడుస్తూ ఉంది.

సువర్ణను ఓదార్చడానికి ఒక్కరైనా ఉన్నారు. భాగ్యరేఖను ఓదార్చడానికెవరున్నారు. ఆమె కన్నీరు ఇంకిపోయింది. వాళ్ళిద్దరు అక్కచెల్లెళ్ళని లోకానికి తెలియదు. తెలియకుండా బతుకుతున్నారు. తెలిస్తే ఎన్నో సమస్యలు... సునర్ణ కలనిజం కావాలని భాగ్యరేఖ ఆశ. నిరాశవుతుందని తెల్సినా వదులుకోలేని ఆశతో సువర్ణ....